

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

50 сот.

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„В ПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3,
I. поверх.

Пролетарі всіх народів єднайтеся!

На приказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Приказови сьому повинуються тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного друкованого слова.

Львів, 6. січня 1918.

Різдво. Колядують армати і кріси. Ми в замкнєній твердині. Ніхто з нас напевно не знає, чи до його не прийде сьогодні ревізія, чи його не вивезуть як полоненого, чи як закладника.

Але кожний з нас знає, що ось там за межами твердині, далеко аж по Дон лунає одне: „Вселенная веселися, бо наш народ народився“.

Доси він був в стані матірнього розвитку, а тепер він народився здоровим, сильним і без помочи яких будь повитух він скидає з себе останні обложони, що путали його.

Жорес сказав був раз, що побідник тратить волю, а побіджений здобуває волю. І ми бачимо сьогодні на очах сю велику правду. Побідники Французи стратили волю. Їх народ попав під владу побідного милітаризму. Англійський народ зівсім втратив свободу. Бо як показують останні вибори з 28. XII. 1918. воєнно-милітарна коаліція зискала 596 мандатів до парламенту, а пацифісти, сторонники мира зискали лише 145 місць. Сього dokonala побідна психоза. Побіджені Німці зискали волю. Цілий народ віджив, бо страє із себе панування пруського багнета, пруського юнкра. Побіджена Австрія стратила пануючу династію, для якої доплатили інтереси кількох на родів, а за те народи здобули волю. Тесаме сталося з Росією. Побіджені здобули волю.

А ми? Ми, Українці, здобули волю вітчизни і здобули волю народови. Ми позбулися панування чужих держав і позбулися панування панської кляси.

Велике Різдво!

А ми в твердині, а ми обложені багнетами. Товаришки і Товариші! Се нічо, — се лише останні панські жарти на Різдво.

Товариші, горсьжане цілої вселенної України! З найбільшим спокоєм псбажаймо собі доброго добра в братній рівності в себе дома і добра в братній рівності сумежних народів.

А всім нашим сусідам: Полякам, Росіянам, Румунам і Литовцям бажамо вибороти в себе сю саму долю, якої ми дочекали. Бажамо їм всім сього, що би їх пани з ними останній раз жартували та що би вже ніколи по віки вічні їх пани не мали відваги називати себе панами.

Собіж запишім сьогодні в памяткову книжку се Велике Різдво з 1919. року. Запишім, що би наші праправнуки читали і памятали, що їх діди здобули їм волю лише одним демократизмом, лише одним зрівнянням політичним і соціальним цілого народу. Лише тим одним чаром, що сказали ми собі всі, як один:

Україна без хлопа й без пана!

І що коли вони загублять сю памятову книжку, і що коли вони забудуть сей святий наш клич, то попадуть знов в неволю, як наші батьки попали були.

А забудуть, то знов тужити й плакати будуть, геловами накладати будуть, що би здобути Велике Різдво.

Веселися, український народе, бо в Тебе Велике Різдво! (с. г.)

„Руська країна“.

В віденських часописях із 25. грудня читаємо:

Угорське правительство проголосило закон про автономію Українців Угорщини. З комітатів Мараморш, Угоча, Берег і Унг мге бути утворена автосьмна країна під назвою „Руська країна“. Управління належності земшхалих Українцями частин земплинського, шароського, абауйського і спіжського комітату лишиться до рішення мирового конгресу. Всі автономні уряди будуть обсажені власними органами, натомість

спільними будуть: справи заграничні, військові, фінансові, державне горожанство, цивільне та правно-державне судівництво, дальше господарські відносини та соціально-політичні справи. Законодатним органом для чисто українських справ буде Українська Народня Рада, натомість в справах спільних із угорською републикою миродатним чинником буде угорський сойм, в яким відносно до числа населення буде й український нарід мати відповідне число своїх заступників. Правительственным органом має бути губернія, підчинена міністерству. Осідком міністерства буде Будапешт, а осідком губернатора буде Мункач.

Як виходить із сього, маємо нову розв'язку угорсько-українського питання. Доси проголошено їх разом чотири. Перша розв'язка — се проголошення української Національної Ради злуки всіх земель австро-угорської монархії, замешкалої Українцями, в західно-українську державу та в евентуальну дальшу злуку зі східною Україною.

Друга розв'язка — коли вірити воскресій „Прикарпат. Руси“ — се бажання угорських Українців, висловлене на москвфільським вічу дня 5. грудня у Фльоринці їх представником, злучитися з Росією: „Хочемо жити заєдно сь цілым руськимь народомъ. Не хічемо ни Мадярь, ни Польши, не знаме ніякої України“.

Третя розв'язка — предложена теперішнім президентом чесько-словацької републики Т. Масариком в його посланню до чеських національних зборів — се бажання угорських Українців прилучитися до сей републики. Дотичне місце послання звучить у перекладі: „Угорські Румуни предложили нам через своїх представників в Америці, стати автономною частиною нашої держави. Таке саме предложение маємо від так званих Карпаторусів. Я очевидно маю права полагсджугати справу, але заявив сього готовість до такої злуки. Руський народ в Угорщині без сумніву ваявиться за сею проголоєю“ (Union, ч. 348 з 24 грудня).

Четверта розв'язка булаб подана в горі.

Ми не маємо змоги порозумітися з угорськими Українцями і переконатися, які саме представники їх і ким уповноважені робили такі суперечні предложения на різні бски. Не хочемо пересуджувати також кінцевої полагсди справи державної приналежності угорських Українців, при якій очевидно їх голос повинен рішати. Звернемо тільки увагу на шматування їх етнографічної території. Не вважаючи на теперішню заяву Т. Масарика, ми вже перед тим читали в часописях, що Чехи бажують заняти частини української території аж по уняцький провал, що вславився численними битвами з Москалями. З другого боку заявляли недавно Румуни на тій підставі, що в східній Мараморши є й румунські села, що вони займуть Мараморш і обсадять його столицю Сигот. Колиб здійснилося одне і друге, тоді з української території полишиться би тільки вузький шматочок, з яким не можна би нічого вдіяти і лишалося би його тільки прилучити або до Румунів або до Чехів. А що одні й другі є прихильні псбідної коаліції і будуть користати з її побіди, далі що право самоозначення народів, видвижене коаліцією, як видно з усього досі, має обовязувати головню її ворогів, від яких мають самоозначитися далі в чужій неволі, то ворожі замах на українські землі можуть легко увінчатися успіхами, коли Українці не доложуть усіх сил, щоб їм не дати здійснитися. Звертаємо на се увагу наших делегатів на мировий конгрес.

Справа західних границь української території в Угорщині представлена докладно в праці В. Гнатюка: „Русини Пряшівської епархії і їх говори“ (Записки Н. Т. ім. Шевченка, т. 35). З неї довідуємося, що в земплинським Комітаті є 99 сіл з українською мовою, в шариським 134 села, в спіжським 20 сіл, в абауйським 1 село, в боршодським 2 села з українською і мадярською мовою. З того в спіжським і шариським комітаті устанавлені вже тепер чеські влади і є чеське військо. В спіжським комітаті виявлялися ще перепалки Чехів з Поляками, які мають претенсії також до цілого Спішу тому, що на 219 політичних громад є 38 з польською мовою. Ми заявляємо претенсії тільки до сіл із українською мовою. Укра-

їнські села тягнуться збитсю масою на полудне від галицької границі. Для української території Угорщини маємо дуже гарну мапу д ра Ст. Томашівського: „Етнографічна карта Угорської Руси“. Її видала російська Академія Наук іще 1910 р. в українській і російській мові.

Генерал Розвадовський до митрополита Шептицького.

На приказ Начальної Команди Польських Військ ми примушені огелосити у „Впереді“ отсей

Комунікат Начальної Команди Польських Військ на східню Галичину.

Ексцеленції!

Преосвященный Отче Митрополито!

Вчера мав я нагоду заявити віддавцеві листу Ексцеленції, а сьогодня повторюю письменно, що заряджена в забудованнях св. Юра ревізія за оружем та телефонами не могла відноситися до Голови уніяцької Церкви, бо не підозрівав я ані на хвилину, що би за його відомом могли знаходитися такі військові річі в церковних будинках. Ревізія в приватнім помешканню Ексцеленції відбулася не на приказ і через те зарядив я зворот усеї там забраної переписки. Рівночасно заявляю публично, що не було й досі нема причини до зарядження якихнебудь ограничень супроти Шановної Особи Вашої Ексцеленції. Користуючи одначе з сеї нагоди, звертаю увагу Вашої Ексцеленції, що дотеперішнє становище українського священства не причинилося зовсім, що би зладити варварський спосіб провадження сеї війни з укр. сторони. Офіційльний комунікат моєї Команди, опертий на певних доказах та документно оголошений в нинішних часописях, дасть можливість Вашій Ексцеленції сконстатувати, оскільки стійним було мге желанне висказане перед кількома тижнями, і досі вже кілька разів повторюване, що би Ексцеленція схотів якнайусильніше пригадувати підвладному йому духовенству його християнський обовязок поборювання насильств, окривляючих ганьбою укр. військо і нарід, яких вони доконують тягом на безборонній людности, закладниках, воєнних бранцях і на польській санітарній службі. Дуже жалую, що Ексцеленція, ограничився дотепер тільки на особистій інтервенції з певністю якнайшляхотніше подуманий, але, на жаль, без наслідків. Християнська і офіційна акція Голови уніяцької церкви, в тім напрямі є сьогодня на мою думку невідкличною, належалоби візвати підчинене духовенство, що би воно вплинуло на зладження форм сеї війни, яку з української сторони ведеться нині, проти усіх приписів міжнародного права Уніяцьке духовенство повинно здержувати, а не, як то кілька разів стверджено, підюджувати штучну ненависть Українців до Поляків, котру заціплювало від ряду літ арадливе австро-німецьке правління.

Безпартійна, зовсім неполітична акція, головню християнська зі сторони так визначного Князя Церкви, яким Ексцеленція завше були, може вплинути також додатно на цілість будучих відносин обох тих народів, призначених вже через Провидіння до спільного життя на сій землі.

Через те взновлюю в останнє отсе мге представлення перед усею суспільністю польською та українською через оголошення нинішнього листу до Найпреподобішого Отця Митрополита, пересилаючи рівночасно Вашій Ексцеленції заяву глубокої пошани та правдивого поважання.

Розвадовський, ген. див., м. п.

Ще в справі французького поручника Вілсма.

Справа мнимого візування пашпорту п. Hedont представляється так: Одного дня (не тямлю вже котрого), коли ще були у Львові українські війська явилася у мене пані Созанська з мужчиною, котрого представила мені як п. Hedont, з прось-

бою, що він має паспорт від французького правительства і просить, щоби я зазначив на ньому, щоби наш військовий кордон не робив йому перепон в його подорожі до Яс via Золочів. Я се бажання висловив на сім документі на оборотній стороні українською мовою. Одне се не було ніяке візування, позаяк я не мав до цього ані повноважень, ані взагалі моїм становищем не вважав себе до того управленим. Се було officium boni viri, наколи власті військові все найдуть в порядку, щоби не робили йому перепон. Отже покликання польських часописей на мене, начеб я візував паспорт не має ніякої основи.

Ол. Барвінський.

Вісти з краю.

Зі Станіславова. Всупереч польським вісткам мусимо ствердити, що з Поляками обходяться Українці дуже чужо. Багато Поляків відноситься до Українців дуже прихильно, лише ізза національної солідарности висловлюють прихильність до подій у Львові. Порядок в Станіславові взірцевий. Ніяких грабжіжів, ніяких ексцесів нема. Ціни поживи впали. 1 клг. мяса 6 К.

Галич. Посадником Галича є нотар Гузар. Порярок і спокій взірцевий.

Ясінь (Керешме). Управа міста українська. Своя нова українська громадська управа завела свої нові порядки. Ціле місто одним махом прибрало український характер.

Польські воєнні звідомлення.

Пресове бюро подає з дня 4. січня 1919 р.: Сьогоднішнього дня обстрілювала наша артилерія ворожі відділи, виринаючі в околиці Львова. Ворог кинув знову кілька арматних стрілів на місто. Сьогодні з рана наступав ворог на Мшану і Зимну Воду, але місцева залога при допомозі панцирного потягу розбила його.

Комунікат з дня 5. січня: Сьогоднішній день, поминувши дрібні сутички патруль і зменшену чинність артилерії, перейшов спокійно. Піднято правильний залізничний рух.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

ЗАЛУКВИЧ.

Під святний вечір...

Під святний вечір рано-порано
Втомлена людськість на одрі горя
Протерла очі, від сліз напухлі...
Ослабим зором глянула в небо,
Дивилась довго, якби шукала
На небосклоні ясного сонця,
Ясного світла мира-розради...
І не стрілася з лицем Дажбога.

Скрізь по широкім просторі неба
Крім хмар одухи, тьмою бременних
Не було видно смужків проміння,
Не то вже сонця; — воно давно вже
На світ не слало цілющих дарів,
А замість його біль, сум і горе
Свою роботу всюди чинили
І скрізь по собі хрести лишали
І безчисленні, тихі могили...
По полях боїв лиш кери струї
Плили невпинно, бо пристрасть пня
Не знала стриму в своїм завзяттю
А, в велитнську борбу змінившись,
Несла на світ весь смерть і здичіння.

Під святний вечір рано-порано
Втомлена людськість голів хилила.
Зболілі очі рукою акривши,
В смертельній дрожі, в тяжкій трівозі;
Зітхнула важко і в отупінню
Не мала сили навіть спитати:
Коли скінчиться світове горе
І братовбійна борба нескита?...

6. I. 1919.

Цікавий.

В нашу редакцію заходить один передплатник і питає, чому бомби з лігаків падають на приватні доми?

Ми були в клопоті, але один з репортерів виратував нас. Він оповів, що підчас лету одної бомби був в місті і оглядав відломок бомби. Припадково сей репортер є природником і вміє читати таке письмо, якого звичайна людина не бачить. І ось що він сказав:

На відломку лишилися сліди сліз, які вимовив був летун, кидаючи бомбу. Нічого в природі не пропадає.

В природі не пропадає ніякий рух енергії. І так як можна відчитати перші божі слова з перед часу сотворення світа із атомів, подібно як

з фонографічної плити, так як можна відчитати божі слова на скалах Синаю з того часу, коли давалися десять заповідей, так само можна відчитати слова летуна з сього моменту, коли він кинув бомбу. І він, власне він, репортер, вчитав як на фонографічній плиті такі слова:

„Дитино моя, голубко бомбо! Кидаю тебе на військовий об'єкт. Не вбивай людей, не нищи приватних помешкань, а лети туди, де є настановлені арматні. Се моя свята заповідь для тебе!“

Ми повірили йому. А що бомба не виконала заповіді, то се певно треба приписати загальній неслухняності. Ось хлопці не слухають тепер панів, Познаньщина Пілсудського, Вільсон депеш з Кракова, большевики не слухають антантів, наш машиніст розсипує форму — а бомба бомбою, не слухає таки нікого. (е. г.)

НОВИНКИ.

— Традиційним звичаєм з нагоди свят засилаємо всім нашим Товаришам, Товаришам та Прихильникам і всім нашій Великій Родині по сій і тамтій стороні щирі бажання! Змісту наших бажань не вільно нам тут у Львові передавати друкованим словом... Та кождий їх розуміє, бо всі ми одної і тої самої думки, яку з наших серць ніяка сила не вярве! Скорше чи пізніше наші бажання сповняться, бо сповнитися мусять! В гору серця!

— Відповідь митрополита Шептицького на відкритий лист генерала Розвадовського, яка мала бути поміщена в сьогоднішнім числі „Вперед“, не поміщуємо на устний Приказ Пресового Бюро Нач. Ком. П. В. Крім устного приказу дістали ми ще отсю службову карту: „Redakcyja „Wperedu“ zechce się bezwarunkowo zastoso- wać do wskazówek i żądań wyrażonych przez od- dawcę niniejszej kartki, współpracownika Oddziału Pracowego N. Dow. W. P. Stefana Rayskiego“.

— Отсе число „Вперед“ видаємо в звичайнім обемі. Ми робили заходи, щоби на свята видати подвійне число, однак ізза технічних перепон, а саме ізза недостатчі електричної сили, як апоршує друкарські машини, мусіли ми обмежитися лише на двох сторінках. Слідуюче число „Вперед“ вийде в середу пополудни.

— За порозуміння України з Польщею. „Morgenzeitung“ доносить з Варшави, що в органі української начальної команди „Ставка“ (?) мала появитися стаття за компромісом, а навіть пізнішим союзом з Польщею.

— За свободу преси. В обороні свободи преси й проти зарядження команди польських військ виступив орган жидівської соціалдемократичної партії „Nowe Życie“ і додає, що навіть консервативно-шляхотський „Ozas“ узає розпорядження, що наказує друк нашої газети латинськими черенками, за безцільне і безуспішне.

— В гарнізоні шпиталі знаходяться ще отсі ранені Українці: Бабух Осип, Блишник Василь, Дроздовський Осип, Дулеба Гнат, Демчик Микола, Заплатинський Степан, Коцюк Антін, Крет Гринько, Лаба Іван, Лисайчук Володимир, Мацьків Микола, Олівський Степан, Сапович Іван.

— Неуролог. Начальна Команда Польських Військ розв'язала по польську Охрану, яка утримувала під назвою Розвідного Відділу. Охрана держалася „старих австрійських метод“, як каже урядовий комунікат, і не раз переходила зачеркнену компетенцію своєї діланія. Ми зі своєї сторони додамо, що польська охрана перейшла не то австрійську, але й російську методу діланія — а можемо сказати се з досвіду, бо всі ми на власній шкірі випробували всі три методи: австрійську, російську і польську. Та остання далася нам, Українцям, найбільше в знаки.

— З львівських вулиць. Пишуть нам з міста: Перед тижнем шла Сикстуською вулицею одна Українка і говорила з своїми донечками по українськи. На те надійшов якийсь обиватель з обивательською опаскою на рамени і зарепетував: „Myślalem, że już wszystko wyzdychało, a tu tyle ich jeszcze jest!“ А тепер инший випадок нетерпимости польських шовіністів: В трамваю їхали дві Українки і розмовляли по українськи. На те якась патріотка: „Ja nie wiem, jak można jeszcze po rusku mówić!“ На се якийсь старший польський подорожний: „Nie ma czego gniewać się; może i rani będzie jeszcze po rusku mówić!“ Оноді йшла старша жінка вулицею і продаючи нашу газету кликала голосно: „Вперед! Вперед!“ На те надійшла якась жінка з протівного табору і докинула їй: „Не вперед, але назад!“ Наша жінка відповіла їй спокійно: „Голова (себто розумний чоловік) мовчить, а хвіст відзивається!“ і далі кликала вулицею: „Вперед! Вперед!“

— Нетерпимість. Доносять нам з міста: Оноді йшов вулицею український священик до хорового з св. Дарами, перед ним церковний слуга з дзвінком. Переходячий відділ війська віддав священикови військову честь; священик поблагословив відділ і поспішав далі. Та перейшовши кілька кроків стрінув двох офіцерів, з яких один,

потрясаючи острентажіно револьвером, на цілий голос сказав: „Jakbym tak dał temu Rusinowi raz, to by się zaraz wyprostował“. Сцена та викликала згіршення навіть серед перехожих Поляків. Подасмо сей голий факт до відома Начальної Команди Військ польських без коментарів.

— В польській частині Галичини не вільно говорити по німецьки! Начальство горожанської сторони в Тарнові оголосило афішами, що на вулицях міста і в публичних льокалях не вільно говорити по німецьки. Тим наказом польські буржуї Тарнова компромітують „свободу“ в Польщі перед цілим культурним світом! Нам се не дивне; у нас у Львові вправді нема друкованого завазаворити по українськи (крім примусового заведення латинського письма!), але перший-ліпший панок у Львові робить що найменше зловні уваги або ідіотичні „віхи“, коли почує на вулиці або в публичних льокалях українську мову.

— Арешти комуністів в Варшаві. „Robotnik“ протестує остро і рішучо проти демолування робітничих товариств та арештування робітників-комуністів, а вже безуспішно жадає від правління, щоби до таких актів не уживати війська.

— Протидивські погроми в Познані. „Neue Freie Presse“ доносить, що в Познані в останніх днях були протидивські погроми.

— Нездорова вода. Звертаємо увагу, що воду, черпану з керниць, треба безуспішно перварювати, бо вона є бактеріологічно непевна.

— Доповнюючий вибір до польського сейму з двох опорожнених львівських округів відбудеться дня 26. січня. В семіт окрузі кандидує польський соц.-дем. тов. Артур Гавснер, в п'ятім швех-поляк д-р Ернест Адам.

— Всі горожане німецько-австрійської держави, які хотілиби в справі повороту до вігніни засягнути відомостей і користуватися полпертем, можуть зголоситися у сотника Ведана, делегата німецько-австрійської держави, в Європейським готелі, число кімнати 20, в годинах 10—12 перед пол. і 2—4 попол.

— Від видавництва „Вперед“. З причини значно збільшених коштів друку і инших видатків, получених з видавництвом газети, ми примушени підвищити ціну одного числа на 50 сотиків.

Оповістки.

— В часі свят не забувайте на збірку на піддержання українського робітничого днячника!

— Робітничий Календарик на 1919 рік можна набувати в бюрох днячників, в трафіках та в адміністрації „Вперед“ по ціні 1 К 30 с. за примірик. 1—10

— М'шанський рем. пром. Союз Кредитовий у Львові повідомляє своїх чл. Т. вкладчиків, що з днем 1. січня 1919 знижує відсоткову стопу від вкладок на 3%.

НА ДІСЛАНЕ.

Порядок Богослужень

в Архикафедральнім храмі св. Юра, підчас свят Рождества Христа і Господа.

ВТОРОК 7. I. 6. год. рано, Повечера велике з Лїтїєю. — 7½ Утрєння. — 9½ Архїєрейська Служба Божа. — 3. попол. Вечїрня, Проповідь, Сугупїнація і Коляда.

СЕРЕДА 8. I. 6. год. рано Утрєння. — 8. Архїєрейська Служба Божа читана Братства при престолі Матері Божої. — 9½ Служба Божа співана, проповідь. — 3. попол. Вечїрня, проповідь, Сугупїнація.

ЧЕТВЕР 9. I. 6. г. рано Утрєння. — 9½ Служба Божа співана, проповідь. — 3. попол. Вечїрня, проповідь, Сугупїнація.

В усі три дні Свят Рождества Господа Ісуса, від 6. год. рано до 9., що пів години читані Служби Божі, а в другий і третій день Свят ще по 12. год. в полудне читана Служба Божа.

Порядок Богослужень

в Церкві Успенія Пр. Д. Марії (Волоській):

ВТОРОК, дня 7.: О 5 год. рано Повечера Вел. з Лїтїєю, Утрєння, Наука, о 9 год. торж. Служба Божа співана з проповіддю, о 11.30 читана Служба Божа, о 8.30 попол. Велика Вечїрня і Акафіст.

СЕРЕДА, дня 8.: О 6 год. рано Утрєння, читана Служба Божа і наука, о 9.30 співана Служба Божа і проповідь, о 8.30 попол. Вечїрня і Акафіст.

ЧЕТВЕР, дня 9.: Той самий порядок Богослужень, що й в середу.

Церковний хор

під управою проф. о. Туркєвича співати ме в часі Рїздєних Свят в Преображенській церкві кожного дня між 10 а 12 год. перед пол.

О. ІВАН МАТВІЯС, ЯСТРУБИЦІ, пошта Кристиньшль, повіт Сокаль. Гелюю! Дай вістку, чи ти здорова і як живеш? Грізуся дуже Вам: Я здоров у Львові. — Володимир. — Інші часописі просіть о передрук. 1—6

Читачів „Вперед“ просіть повідомити АННУ ОШПА-РІВНУ, СТАНІСЛАВІВ, вулиця Липова ч. 43, у Вп. Бандигової, що я у Львові і здоров. Дай вістку про себе. Станіславські газети прошу о передрук. — Цитан. 1—4

ЯРЕМЧЕ, КАБАРОВСЬКІ Несподїї про Вас, відозвіть-ся. Ми разом, Оля, Марія і діти. 1—3

Знакомі повідомлять ласкаво ОСИПА КУШНІРА в ЯНО-ВІ коло Львова, що дочка Нуся живе здорова у Львові, вул. Гротґера ч. 3. 1—1

Інженер В. МАНАСТИРСЬКИЙ. Ми держимось досі до-бре. Ласт і гроші одержала. — Маріяка. 1—2